

Annie Darling

Nieuwe wegen

Hartenwens in het vintageboetiekje – deel 2

1

Het lag voor de hand dat Colin, na zijn wereldschokkende nieuws dat hij nog geen cent had gespaard, zijn telefoon niet op zou nemen. Natuurlijk niet! Dus, toen de rode mist optrok en ze weer iets anders kon horen dan het suizen in haar oren, sprak Cress een berichtje voor hem in.

‘Je komt morgenochtend stipt om halfacht naar mijn huis en dan ga je me uitleggen wat er aan de hand is. Dat is wel het minste wat je kunt doen,’ liet ze hem op gedempte en intense toon weten, het lukte haar amper om haar emoties te onderdrukken. ‘Anders kom ik naar jou en dan ga ik tegen de deurbel leunen totdat je me binnenlaat.’

Colin was totaal geen ochtendmens, maar Cress moest dit vernietigende nieuws rechtstreeks uit zijn mond horen.

Colin was niet de enige die een hekel had aan vroeg opstaan. Zijn moeder Mary kon amper praten voor negen uur ’s ochtends en twee koppen sterke koffie, en zou niet heel blij zijn als Cress al lang voor die tijd op de stoep zou staan.

Dus het verbaasde Cress totaal niet dat Colin om 7:29 uur met een gekwelde blik in zijn ogen voor de deur stond. Misschien werd hij gekweld vanwege het schuldgevoel om al dat geld dat hij niet had gespaard.

‘O, Colin, schat, het is wel wat vroeg voor jou, zeker?’ zei Diane toen ze de trap af kwam en hen ongemakkelijk in de hal zag staan. ‘Heb je al ontbeten?’

‘Nog niet,’ zei Colin ongelukkig alsof hij het slachtoffer in dit filmscript was omdat hij zo vroeg op had moeten staan. ‘Ik lust wel een...’

‘Hij hoeft geen ontbijt,’ zei Cress met opeengeklemd kaken en op zo’n manier dat iedereen die haar kende, haar echt kende, maakte dat hij wegkwam.

Dus Diane liep met een geforceerde glimlach snel langs hen heen naar de keuken. Colin keek haar kwaad aan, maar zei niets toen Cress hem naar de woonkamer dirigeerde en de deur achter hen dichtdeed.

‘Begin maar,’ zei ze, terwijl ze ging zitten op de rand van een fauteuil, haar armen om zich heen geslagen.

Colin ging op de bank zitten en haalde zijn schouders op. ‘Ik heb alles eigenlijk al gezegd in het berichtje dat ik heb ingesproken.’

‘Ik wil het je horen zeggen.’ Cress voelde dat haar ogen wijd open stonden, strak voor zich uit starend. Ze wist niet eens of ze nog wel knipperde. ‘Ga verder.’

‘Ik heb niet gespaard,’ zei Colin heel zacht.

‘Je hebt de afgelopen tien jaar niets gespaard.’

‘Ja, maar dacht je echt dat ik geld kon sparen toen ik net begon met werken en maar heel weinig verdiende?’ Hij pruilde, zijn onderlip stak naar voren, er zaten rimpels in zijn voorhoofd alsof hij heel erg leed. Maar dat leed had hij aan zichzelf te danken.

‘Ja, ik heb wel gespaard, want dat hadden we afgesproken.’ O, wat een onrechtvaardigheid! ‘Helemaal omdat jij bij je eerste baan sowieso al het dubbele verdiende dan wat ik bij het museum verdiende, en ik betaal mijn moeder kostgeld terwijl jij helemaal niks aan Mary hoeft te betalen.’

Als je al de helft van je leven met iemand samen was, dan had je geen geheimen meer voor elkaar. Los van het feit dan dat Cress had gedacht dat Colin, net als zij, elke maand driehonderd pond spaarde en dat op een spaarrekening met hoge rente parkeerde.

‘Ik was het altijd van plan en ik dacht dat ik het tekort wel zou inlopen als ik een loonsverhoging kreeg, maar zoals je weet, is platen verzamelen een erg dure hobby.’ Colin begon een beetje chagrijnig te klinken.

‘Ja, omdat jij per se tig versies van dezelfde domme plaat moet hebben!’ Cress voelde de eerste waarschuwingsprikkeling al achter haar ogen, want ze was zo iemand die ging huilen als ze boos was. Ze hilde ook als ze verdrietig was. En als ze bang was. En als ze een

filmpje met schattige kittens zag, maar ze was vastbesloten om hierdoorheen te komen zonder tranen.

Colin lachte van ongeloof. ‘Zegt de vrouw die een vermogen uitgeeft op eBay aan aftandse naaipatronen en door motten aangevreten jurken.’

‘Maar daar verdien ik geld mee. Want het is niet alleen maar een hobby, het is een bijbaantje.’ Cress voelde dat haar borst opzwoel van verontwaardiging, als een boze duif. ‘Sommige maanden heb ik zelfs méér dan driehonderd pond gespaard.’

‘Het is niet mijn schuld dat ik niet goed om kan gaan met geld. Ik ben gewoon niet zo materialistisch ingesteld.’ Colin gooide het over een andere boeg, wat misschien overtuigend was geweest als hij geen geavanceerd stereosysteem had, waaraan hij telkens dingen toevoegde. En ook nog een enorme hoeveelheid computers en technische snufjes, om over de platen nog maar niet te spreken, die domme platen.

Cress had haar kaken zo dicht op elkaar geklemd dat ze de woorden er bijna niet uit kreeg. ‘Wil je dat nog een keer proberen?’ vroeg ze dwingend maar, toen ze dat zei, bedacht ze opeens dat het feit dat Colin niet gespaard had, niet het belangrijkste was. Wat wel belangrijk was... ‘Maar waarom? Waarom...’

‘Ik heb gisteravond toch al gezegd dat het me speelt,’ zei Colin op een meer verzoenende toon. ‘Kom op Cress, het is maar geld.’

Haar ogen begonnen nu nog erger te prikken. ‘Het is niet maar geld. Het is onze toekomst. Alles wat we al jaren aan het plannen zijn. Je hebt tegen me gelogen...’

‘Nee, ik heb niet tegen je gelogen! Als je me had gevraagd hoeveel ik had gespaard, gevraagd had om mijn bankafschriften te bekijken, dan...’

‘Je weet dat ik dacht dat je aan het sparen was. Je hebt gelogen door het niet te vertellen...’

‘Ik bedoel, tja, dat ligt er eigenlijk maar aan hoe je het bekijkt,’ zei Colin, terwijl hij zich eronderuit probeerde te praten. ‘Technisch gezien heb ik nooit gelogen.’

‘Je hebt me misleid. Het was belangrijker om de eerste persing van *Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band* te kopen dan om voor

een aanbetaling te sparen. Belangrijker dan dat wij iets konden kopen om in te wonen. Belangrijker dan samenwonen met mij.'

Colin had de hele tijd naar Cress gekeken, met voornamelijk een schuldbevuste uitdrukking op zijn bleke gezicht. Maar nu wendde hij zijn blik af en staaarde naar zijn handen.

'Je wilt niet samenwonen.' Het was geen vraag. Het was een constatering van de feiten en een die maakte dat Colin ineenkromp, alsof Cress hem had geslagen.

'Niet echt. Niet nu,' mompelde hij, met zo'n zachte stem dat Cress naar voren moest leunen om hem te horen. Ze hoorde Diane achter de deur naar boven lopen. 'Ik hou van je...'

'Maar je wilt niet met me samenwonen...'

'Dat is het niet. Het is gewoon... Ik snap niet waarom het anders moet. Ik vind het fijn thuis,' zei hij, omdat hij een drieëndertigjarige man was en zijn moeder nog steeds voor hem kookte, schoonmaakte, zijn was deed, zijn snackla en minikoelkast bijvulde en daar niet eens een symbolisch geldbedrag voor vroeg. Geen wonder dat hij thuis wilde blijven wonen. 'Je moet toegeven dat we het allebei prima hebben.'

Cress deed wel haar deel van het koken en huishouden. Ja, ze betaalde maandelijks een bedrag aan Diane en Aaron dat ver onder de markthuurgprijs zat, al had ze aangeboden meer te betalen, en ze trakteerde vaak op een afhaalmaaltijd of een lekkere fles wijn of ander lekkers. Dus, natuurlijk had ze het heerlijk thuis, maar ze vond het ook heerlijk om plannen te maken voor als ze een eigen huisje had. Hoe ze dat helemaal naar haar eigen zin kon inrichten, en dus niet in allerlei tinten grijs waarvan haar moeder hield. Dan zou ze haar eigen keuken en badkamer hebben en ze zou alleen biologische schoonmaakmiddelen gebruiken en niet de vrienden van Diane en Aaron over de vloer hebben als ze gewoon in haar pyjama op de bank wilde chillen.

Ze had het gebrek aan privacy niet erg gevonden, of het feit dat ze haar favoriete snacks voor Aaron moest verstoppert, omdat hij altijd uitgehongerd thuiskwam van een avonddienst en dan alles opat wat los en vast zat. Of het feit dat het licht op de overloop het al jaren niet deed omdat die te hoog hing om de lamp met een ladder te

vervangen. Dat had allemaal niet uitgemaakt want op een dag zou Cress haar eigen huis hebben.

Ze bedacht dat ze het grootste deel van haar volwassen leven had doorgebracht met sparen, wachtend op de dag dat ze hun eigen huisje zouden hebben, en dan zou álles beginnen. ‘Al deze jaren heb ik maar een half leven geleid...’

‘Wat?’

‘We hadden een plan, Col,’ zei Cress, haar tranen zaten zo hoog dat haar stem anders klonk, want ze stond nu echt op het punt in huilen uit te barsten. ‘Ik werkte ernaartoe dat wij aan ons eigen leven zouden beginnen. Ik bedoel, wat dacht je dan hoe het zou gaan? Dat we nog steeds bij onze ouders wonen als we kinderen krijgen?’

Colin zei niets, maar het gezicht dat hij trok, een soort met afschuw vervulde grimas, sprak boekdelen.

‘Mijn hemel, je wilt geen kinderen!’

‘We hebben het nooit over kinderen gehad,’ wierp Colin tegen, wat niet helemaal waar was.

‘We hebben het er ook niet over gehad dat we géén kinderen wilden.’

Ze hadden het dan misschien niet expliciet gehad over wanneer ze precies een gezin wilden stichten, maar ze hadden het wel over kinderen gehad. Dat Colin Lennon een mooie naam vond voor hun eerste kind, of dat nu een jongen of meisje was. Ze hadden besproken wat voor soort ouders ze niet wilden zijn, zoals hun oude schoolvrienden Raj en Sandy die alles voor hun drie kinderen zo tot in de kleinste details regelden, dat ze zelfs een schema hadden voor wanneer ze naar de wc gingen.

‘Cress, liefje, dit zijn maar onbelangrijke dingen,’ zei Colin op vleiende toon. ‘Wat betreft de belangrijke dingen zitten we op één lijn. Dat ik van jou hou en jij van mij en dat we elkaar de ruimte geven en niet zo’n stel zijn dat bij elkaar moet...’

‘Nee! Nee! Nee!’ Het begon als een schorre fluistering en eindigde als een harde schreeuw. ‘We zitten helemaal niet op één lijn over de belangrijke zaken. Je hebt tien jaar lang tegen me gelogen. Echt gelogen! We willen allebei wat anders. Jij wilt op je wenken bediend worden door je moeder alsof je een grote baby bent – geen

wonder dat je geen kinderen wilt – en je houdt van je saaie platen maar je houdt niet van mij en trouwens, die hele platenverzameling van je is gewoon dom en belachelijk...’

‘Dat is het niet!’ Colin vond het niet erg dat Cress hem zojuist een grote baby had genoemd, maar o wee als ze zijn dierbare platen beledigde.

‘Ik haat de Beatles. Altijd al gedaan!’ schreeuwde Cress, wat een leugen was. Ze vond de Beatles juist geweldig, maar ze kon de manier waarop Colin maar over hen bleef doorgaan tot in de kleinste saaie details niet uitstaan. Cress werd niet snel boos – tektonische platen bewogen sneller over gletsjers dan dat Cress boos werd – maar als het eenmaal zover was, dan was er geen houden aan. ‘En ik haat jou!’

‘Doe niet zo gek.’ Colin verloor nooit zijn geduld. Hij ging gewoon lopen mokken. Werd steeds nukkiger totdat hij stil werd, en dat was Cress ook spuugzat. Dat zij altijd degene was die toegaf als ze ruzie hadden. Of sorry moest zeggen om het goed te maken, zelfs als het niet haar schuld was.

Nou, dat ging ze niet meer doen. ‘Ik moet wel gek zijn geweest om zoveel tijd met jou te verdoen!’

‘Ik kan niets met jou als je zo doet,’ zei Colin, zijn gezicht was nog bleker geworden. Zelfs zijn ogen leken dieper te liggen in een poging om overal heen te kijken behalve naar Cress, die zich niet meer door de fauteuil in bedwang liet houden.

Ze ging staan, het was beter om boven Colin uit te torenen, met haar handen op haar heupen en keek hem dreigend aan. ‘We zijn nu al vijftien jaar samen en er is niks veranderd. Ik ben het zat. Ik ben jou zat!’

‘Doe niet zo agressief, Cress. Ik heb al gezegd dat het me speet en we weten allebei dat we niet uit elkaar gaan om... in principe, als je er rationeel naar kijkt en niet zo hysterisch doet, is het alleen maar een misverstand.’

‘EEN MISVERSTAND? EEN MISVERSTAND!’

Colin drukte zichzelf in de kussens van de bank. ‘Word eens rustig.’

Rustig was nu een gepasseerd station. ‘Ik hoef helemaal niets en

nu je het toch hebt over uit elkaar gaan, dat is nog niets, ik wil je zelfs nooit meer zien.'

'Dat is ook een soort van uit elkaar gaan,' wierp Colin tegen, maar keek toen alsof hij spijt had dat hij dat had gezegd, want Cress gooide haar hoofd naar achteren en schreeuwde, 'Eruit!'

Colin stond al overeind. 'Je overdrijft enorm,' zei hij. 'En alles wat je tegen me hebt gezegd, kan echt niet. Bijvoorbeeld, de Beatles...'

'Waarom ben je hier nog?' vroeg Cress, met geklemde vuisten, gekromde tenen en een strijdlustig gezicht. 'Ik zei dat je weg moest gaan!'

Hij ging weg, met Cress op zijn hielen. Toen hij de voordeur uit was gestapt, draaide hij zich nog om om iets te zeggen, maar Cress wilde het niet meer horen. Ze sloeg de deur zo hard dicht dat het hele huis ervan trilde, de brievenbus rammelde en de ingelijste poster met daarop 'IN DIT HUIS...' van de muur in de hal viel.

Cress staarde naar de zoetsappige uitspraken. 'IN DIT HUIS VERGEVEN WE' stond op dit moment in elk geval niet hoog op haar prioriteitenlijstje.

'Mijn hemel, wat was er daarbeneden aan de hand?' Diana stak haar hoofd over de trapleuning. 'Aaron werkt deze week late diensten. Hij probeert te slapen, Cress.'

De rode mist loste langzaam op. Cress' vuisten ontspanden weer. Ze slikte hard. Haar keel deed pijn van al het schreeuwen. Maar het rare was: ze had niet gehuild.

Nog niet.

'Lieverd, wat is er aan de hand?' Diane was naar beneden gekomen en legde zacht en liefdevol een hand op Cress' arm, en dat was genoeg. 'Wat is er?'

Cress barstte in tranen uit.